

különszám
Júlia

Világszerte Nr. 1

Katrina Cudmore

Egy csodás karácsony

Susan Stephens

Gyógyító szerelem

Lynne Graham

Meg van írva a csillagokban

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Katrina Cudmore, 2020 – Vinton Kiadó Kft., 2025

Eredeti címe: *Christmas Encounter with a Prince* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

• Magyarra fordította: Kiss Klára

© Susan Stephens, 2020 – Vinton Kiadó Kft., 2025

Eredeti címe: *One Scandalous Christmas Eve* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• Magyarra fordította: Kiss Klára

© Lynne Graham, 2020 – Vinton Kiadó Kft., 2025

Eredeti címe: *Christmas Babies for the Italian* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• Magyarra fordította: Kiss Klára

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA KÜLÖNSZÁM 132. számában, 2025

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-615-108-085-6

• Kép: Shutterstock

A Júlia különszám a Vinton Kiadó Kft. időszaki kiadványa.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2025

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Telefon: +36-30-300-9899; e-mail-cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Katrina Cudmore

Egy csodás karácsony

1. FEJEZET

Amikor a földszintről újabb furcsa zaj hallatszott, Alice O'Connor riadtan felpattant a székéből. Betörők lennének? Talán a „szakma” egy különösen vakmerő tagja döntött úgy, hogy betör a Monrosa királyi család londoni rezidenciájára, miután az összes alkalmazott elutazott karácsonyi szabadságra?

Ki kellene hívnia a rendőrséget. De hol a mobilja? *A fenébe! Elővigyázatosságból* lent hagyta, hogy ne essen kísértésbe, és a könyvtárban végzett kutatómunkája közben ne internetezéssel töltse az időt.

Alice kétségbeesetten körülnézett, és keresett valamit, amivel védekezhetne. De itt csak könyvek voltak... több ezer. Komor arccal felkapott egy vastag kötetet. Az ajtóhoz osont, megállt, hallgatózott, de csak a kinti forgalom halk moraját hallotta a Fitzalen Square-ről.

Tízig számolt... és leeresztette a könyvet tartó kezét. Normális, hogy egy öreg ház időnként furcsa hangokat ad ki. Sójajtván megfordult, hogy visszamenjen a könyvtárba, de megdermedt.

Egy férfihang hallatszott odalentről – *egy ismerős hang!* Mély és bársonyos, mediterrán akcentussal, amitől végigfutott a hátán a hideg. Egy hang, amely legalább annyira lenyűgözte, mint amennyire irritálta hat hónappal ezelőtt az unokatestvére, Kara esküvőjén.

Alice kilopózott a folyosóra, és áthajolt a korláton. Ez lehetetlen! Hogy pont ő?!

– Nyugalom, Edwin. Megígérem, hogy a karácsonyt Monrosában töltöm... – És rövid szünet után: – De előtte még van egy kis dolgom Londonban.

Tényleg ő az... itt Londonban!

– Nem, nincs szükségem védelemre! – Rövid csend következett, majd egy bosszúsan felcsendülő hang: – Ne hibáztasd őket! Előzetes értesítés nélkül hagytam el a Bahamákat. Ragaszkodom hozzá, hogy több magánéletem legyen. Nem kell testőr!

A következő másodpercben megjelent Alice látómezejében a férfi, pontosabban a napbarnított keze, amellyel végigsimított sötét, hullámos haján.

Alice hátrált, a nehéz könyv kicsúszott a kezéből, átbukott a korláton, és egy lélegzetvételnélgy döbbsent csend után hangos puffanással a földszint fekete-fehér márványpadlójára esett. Alice megdermedt a rémülettől, az arca lángvörösre vált, és a kezét a szájára tapasztotta, amikor odalentről elfojtott káromkodást hallott. Aztán a férfi lába került a látóterébe...

Tél közepén jártak, odakint esett, hideg volt, és ő flip-flopot viselt!

A széles váll lehajolt a könyv fölé, amelyből néhány lap kiesett.

Istenem, kérlek, ne legyen első kiadás! – könyörgött Alice magában.

Amikor a férfi felemelte a fejét, a lány első gondolata az volt, hogy elbújik a könyvtárban. De inkább bátran összeszorította a fogát, és megpróbált közömbösnek látszani.

Várta az elkerülhetetlen szemrehányást, de a férfi arckifejezése a kezdeti zavarodottságból kíváncsiságra, majd hitetlenkedő csodálkozásra váltott, és a következő másodpercben harsány nevetés csendült fel.

Mielőtt felfogta volna, mit tesz, Alice a felháborodástól remegve lesietett a lépcsőn Monrosa hercege, Luis felé, aki széles vigyorral és felhúzott szemöldökkel várta őt a legalsó lépcsőfokon.

A lány az utolsó kanyart megpróbálta kecsesen bevenni, de a lendülete túl nagy volt, és megtántorodott. Arra számított, hogy a férfi meg fog döbbseni, amiért váratlanul szembetalálja magát azzal a nővel, aki hat hónappal ezelőtt váratlanul megcsókolta, majd eltűnt a sötétben...

Alice O'Connor kettésével szedte a lépcsőfokokat, és Luis előreugrott, hogy elkapja, ha elesne, de a lány az utolsó pillanatban visszanyerte az egyensúlyát.

– Fenség, nem is tudtam... Kara azt mondta, hogy a rezidencia karácsonykor szabad lesz, és hogy itt visszavonulhatok. Sürgősen be kell fejeznem a disszertációm, és teljes nyugalomra van

szükségem – lihegte Alice.

Oké, ez legalább megmagyarázza, hogy Kara csinos unokatestvére miért van itt. Fekete pólója lecsúszott az egyik válláról, felfedve a piros melltartópántot. A készítés, hogy megigazítsa, elhatalmasodott a férfin, és már nyúlt is oda, de Alice lehajolt a könyvért, majd felegyenesedett, és szemrehányó pillantással végigmérte.

– Megijesztett – vádolta meg a férfit. A könyvet lapozgatva felkiáltott: – Jaj, ne, kiesett belőle két lap!

– És mi a helyzet velem? Majdnem fejbe talált.

Luis válaszul csak egy vállrándítást kapott. Alice hosszú, karcsú ujjai szeretettel érintették meg először a könyv elejét, majd a gerincét.

Luis ösztönösen a nyakához nyúlt, ahol azok az ujjak simogatták azon az éjszakán, amikor a lány megcsókolta.

– Mindenesetre úgy tűnik, szokása, hogy felfordulást okoz... – motyogta félhangosan.

Alice most feléje fordult, és ugyanazzal a komolysággal nézett rá tiszta szürke szemével, amit Luis már Edwin és Kara esküvőjén is észrevett.

Amikor a többi vendéggel együtt elkísérték az ifjú párt a királyi jachthoz, amelyen nászútra indultak, Luis odament Kara unokatestvérehez, mert a lány megingott, és attól félt, hogy a vízbe esik. Először azt feltételezte, hogy túl sokat ivott, de Alice felháborodottan közölte, hogy soha életében nem nyúlt még alkoholhoz.

Aztán lehajolt, hogy kiszabadítsa a szandálját, amely beszorult a stég deszkái közé. Hosszú barna haját a tarkójánál hátrakötve viselte, és csupasz vállát aranybarna szeplők tarkították.

Luis grimaszolt egyet, és hátralépett. Miután a jacht kihajózott, a lány még egy rövid ideig beszélgetett is vele, de határozottan visszautasította, hogy a bálteremben táncoljon vele.

Így hát Luis nem törődött vele, és a figyelmét a többi női vendégre fordította.

Késő este, amikor a sötét palotakertben bolyongott Ivo bátyját keresve, a lány hirtelen felbukkant. Másodpercekig némán álltak egymással szemben, aztán Alice előrehajolt, és suttogva megkérdezte, hogy megcsókolhatja-e.

Luisnak nem volt a stílusa, hogy olyan nővel csókolózzon, akiket alig ismer, de a lány nyugodt komolysága arra készítette, hogy egyetértően bólintson. A zavara és a derültsége gyorsan átadta a helyét az izgalomnak meg a váagnak, amelyet az érzéki, ígéretekkel teli csók táplált.

De abban a pillanatban, amikor a keze megérintette a lány csupasz karját, és el akarta mélyíteni a csókot, Alice elhúzódott, és elrohant. Luis utánakiáltott, hogy várjon, de az utolsó dolog, amit látott, hogy a lány megrázta a fejét, mielőtt a sötétség elnyelte volna. És amikor végre utolérte, már az egyik várakozó limuzinban ült, és épp indult a közeli hotelbe, ahol a vendégek elszállásolták.

Alice most felszegte az állát, és megköszönte a torkát.

– Azt hiszem, magyarázattal tartozom. – Habozott. – Mindig is érdekelt, milyen lehet egy szakállas férfit megcsókolni. Az egyik unokatestvéremmel fogadtam, de ez nem mentség. Mindenesetre ostobaság volt, és hiba.

Egy ostoba hiba?

Luis végigsimított frissen borotvált állán.

– Szóval most, hogy leborotváltam a szakállam, biztonságban vagyok? Vagy szeretné a változatosság kedvéért kipróbálni, milyen érzés egy enyhén borotás férfit megcsókolni?

Alice már nyitotta is a száját, hogy válaszoljon, de aztán a szeme összeszűkül, amikor rájött, csak ugratják.

– Monrosába utazik? – kérdezte helyette. – Holnap reggel elhagyja Londont?

A reménykedés a hangjában félreérthetetlen volt.

Luis elvigyorodott.

– Még nem döntöttem el. – Miközben hagyta, hogy a tekintete bejárja a lány karcsú testét, ijedt szemétől és kissé széles szájától egészen a karcsú lábakig. Észrevette, hogy nem lakozza a lábkörmét. – Attól függ, van-e itt Londonban bármi, ami elég izgalmas és érdekes ahhoz, hogy itt tartson egy ideig.

Talán Alice O'Connor az a figyelemelterelés, amire szüksége van.

– De bizonyára a családjával akarja tölteni az ünnepeket – emlékeztette a lány. – Kara mesélte, Edwin mennyire várja, hogy hosszú évek után végre újra együtt karácsonyozzanak. – Aztán lenézett a férfi lábára, és összevonta a szemöldökét. – Egyébként miért van magán rövidnadrág és flip-flop?

2. FEJEZET

Anélkül, hogy válaszolt volna, Luis az alagsorba ment, ahol a konyha volt, kinyitotta a hűtőt, és kivett egy sört. Alice követte, és figyelte, ahogy kinyitja az üveget, és nagyot kortyol belőle. Aztán a férfi az órájára nézett.

- Tizenkét órával ezelőtt még a Bahamákon voltam, aztán spontán úgy döntöttem, hogy idejövök.
- Nem jutott eszébe, hogy átöltözzön?
- Erre nem volt időm.

Alice szeme elkerekedett.

- Menekültél valami vagy valaki elől?

Luis tompán felnevetett.

- Csak magam elől.
- Hogy érti?

Úgy tűnt, Luis mondani akar valamit, de aztán a tekintete a távolba révedt, ironikusan megrándult a szája, de csak magában válaszolt: „Nos, kedves Alice, mivel most értem életem zenitjére – legalábbis, ami a sportot illeti, a motorcsónak-világbajnokság győzteseként. A diadalt a Bahamákon kellett volna megünnepelnem a csapattal együtt. Megpróbáltam, de nem bírtam elviselni a gondolatot, hogy most már mindennek vége. Mert be kell tartanom az ígéretemet, hogy visszatérek Monrosába, és eleget teszek a kötelezettségeimnek.

Rövid ideig még a gondolattal is eljátszottam, hogy elveszítem a bajnokságot, hogy folytathassam a versenyzést, ne kelljen feladnom életem álmát, hogy aztán unalomba meg protokollba fulladjak... Apám figyelő tekintete alatt alatt, aki még csak fel sem hívott, hogy gratuláljon a győzelmemhez. Mint egy idióta, órákig vártam rá...

De miért is, amikor tudtam, hogy helyteleníti a sportkarrieremet? Miért reméltem, hogy büszke lesz rám, amikor semmi mást nem okoztam neki, csak csalódást?”

Megrázta a fejét, és újabb kortyot ivott a söréből.

- Csak vicceltem. Érti a viccet, ugye?

Alice a majdnem üres sörösüvegre nézett, és megvonta a vállát.

– Igen, fenség... de csak ha elmagyarázza nekem, szép lassan... – gúnyolódott, az ablakhoz lépett, és állával a nedves teraszra bökött. – Különben is, miért jött vissza az esős Londonba? – kérdezte kezét szűk farmerja hátsózebébe dugva. – Egy mediterrán palota vagy a Bahámák még mindig jobb, mint ez a pocsek időjárás.

Luis felhajtotta a sörét, és a nőt tanulmányozta. Szüksége van valamire, ami eltereli a gondolatait a nyomorúságáról, és Alice O'Connor talán alkalmas erre a szerepre.

– Londonnak is megvan a maga varázsa... – Közelebb lépett, anélkül hogy egy pillanatra is levette volna a szemét a lányról. – Különösen karácsonykor, gyönyörűen feldíszítve. Nagy rajongója vagyok a szépségnek, és ha akarod, szólíthatsz Luisnak. Azt hiszem, túl vagyunk már a formális fázison, nem igaz?

Alice meg tudta érteni, miért rajong Luisért annyi nő. Ha létezik egy lista az abszolút *kötelező dolgokról*, a férfi mindegyikkel rendelkezett: herceg, magas, jóképű, sikeres és karizmatikus sportoló, akit világszerte elismernek az elkötelezettségéért meg a bátorságáért, és aki képes elérni, hogy a másik ember fontosnak érezze magát...

De mindezen kiváló tulajdonságok ellenére garantáltan olyan, mint az apja: énközpontú és egocentrikus.

Annál zavaróbb és dühítőbb a tény, hogy annak idején megcsókolta őt... saját akaratából és saját kezdeményezésére!

Alice megpróbálta bebeszélni magának, hogy csak azt a furcsa vonzalmat akarta elemezni. De

ha őszinte akart lenni, be kellett ismernie, hogy vágyott a férfira. És gyűlölte magát ezért.

Kinyújtotta a kezét.

– Mi lenne, ha újrakezdenénk... *Luis*?

– Remek ötlet. – A férfi elmosolyodott, és megszorította a lány karcsú ujjait. – A karácsony a jóakarát időszak, igaz?

Alice zavartan visszahúzta a kezét.

– Azt mondja, hogy ön...

– Te.

– Hogy te tényleg rajongsz a karácsonyért? Minden évben ugyanaz megy, elcsépett dalok és ajándékok, amelyekre senkinek sincs szüksége. Törvényt kellene hozni, hogy csak a tíz év alatti gyerekek... Mi az? – fortyant fel, amikor hallotta, hogy Luis halkán felnevet.

– Atyaég! Te Ebenezer Scrooge női reinkarnációja vagy? – A férfi sötét szemében megvillant valami, amitől a lány megborzongott. – Talán valakinek meg kellene mutatnia neked, milyen varázslatos is lehet a karácsony valójában.

A hangja lágy, szexi és mély. Fehér pólóingjének gallérja nyitva a fekete gyapjúkabátja alatt, felfedve kevés sötét mellszőrzetet és napbarnított bőrt. Alice szárazon nyelt egyet.

– Csak gyorsan lezuhanyozom és átöltözöm, aztán megyek egy buliba. Miért nem jössz velem...?

– A férfi szünetet tartott, a lány szeme tágra nyílt, mire a másik pimaszul elvigyorodott. – Mármint a buliba, nem zuhanyozni.

Alice érezte, hogy elvörösödik. Mi ütött bele? Be kell tartania a napirendjét. Már csak tíz napja maradt a disszertációjának befejezésére...

Tíz nap, hogy elbújjon a világ elől, tíz nap, hogy hála istennek kihagyja ezt a rémes időszakot, amit általában karácsonynak hívnak. Tíz nap, mielőtt vissza kell mennie a kávézóba dolgozni, és elviselni a főnöke szeszélyeit.

És két hét a következő találkozóiig a doktorija témavezetőjével, aki a legutóbbi beszélgetésük alapján egyértelműen kétkedett abban, hogy valaha is be tudja fejezni a disszertációját. Pedig a doktori cím nélkül nulla az esélye, hogy az egyetemen oktatói állást kapjon.

Már csak ezért is jobb lenne, ha nem fantáziálgatna az unokatestvére sógoráról.

– Bocsánat, de a disszertációm...

– Ilyen röviddel karácsony előtt? Kár! De egy kis figyelemelterelés biztosan nem árthat. – Luis hirtelen elkomolyodott. – Rosszul érezném magam, ha itt hagynálak egyedül. Biztos, hogy nem akarsz velem jönni?

Alice felkapta az üres sörösüvegét, és visszatette a mosogató alatti dobozba.

– Ahogy mondtam, be kell tartanom a napirendet. És ha holnap nem találkozunk, mielőtt Monrosába indulsz... Élvezd a családdal töltött időt, és kérlek, add át az üdvözetemet Karának és a bátyádnak!

– Ha meggondolnád magad, később bármikor csatlakozhatsz hozzám a Stewart Klubban. Felíratlak a vendéglistára.

A parti a Stewart Klubban lesz? Ahol annak idején Lady Radford is rendszeresen megfordult? Ki ne élne a lehetőséggel, hogy megnézzé London egyik legrégebbi és legexkluzívabb magánklubját? Ő viszont éppen most utasította vissza meglehetősen nyersen a meghívást.

– Vicces egybeesés, hogy éppen Lady Maud Radford íróő a doktori disszertációm témája. Gyakran vacsorázott a Stewart Clubban. Mégis szeretnék ma este csatlakozni hozzád, de csak rövid időre, hogy...

– Rendben, nyugi! – intette le Luis. – Mondd, te soha nem lazítasz?

Alice bosszús pillantást vetett rá.

– Gyorsan átöltözöm, és addig még a könyvtárban dolgozom, amíg *te* szépítkezel.

Luis harsányan felnevetett, és Alice komor arckifejezéssel trappolt felfelé a lépcsőn. Gyűlölte magát, amiért ilyen szúrós megjegyzéseket tesz.

3. FEJEZET

– Akkor most magyarázd el a doktori disszertációd tézisést...

Luis éppen csak leült a lány mellé az egyik sötét bársony klubfotelbe, amikor ismét megzavarták őket. Bocsánatkérő mosollyal állt fel újra, hogy üdvözölje az újonnan érkezőket. Arcon csókolta a nőket, barátságosan megveregette a férfiak hátát, miközben mindannyian beszélgettek és nevettek.

Alice hátradőlt a székében, és arra gondolt, hogy a Stewart Klub karácsonyi partija remek tanulmány lenne a társadalmi antropológiáról. Úgy tűnt, itt mindenki ösztönösen tudta, hol áll a társadalmi hierarchiában, és természetesen Luis monrosai herceg volt az est fő attrakciója.

Néhány perccel a klubba érkezésük után a férfi az üdvözlések végtelennek tűnő körhíntájában találta magát, és mindenkinek egyformán, udvariasan osztotta a figyelmét.

Alice alig láthatóan megrázta a fejét. Milyen könnyen bedőlnek az emberek az ilyen mechanizmusoknak! Miért van szükségük mások elismerésére?

Halkan felsóhajtott.

Bár évekig el kellett viselnie apja, a sikeres és ünnepezt rögbisztár rémes természetét, a szülei válása után majdnem belehalt a vágyakozásba. Milyen gyakran jelent meg az apja részegen, vagy el sem jött a találkozókra? Ő újra és újra megbocsátott neki, amikor könnyes szemmel elnézést kért, és megígérte, hogy soha többé nem fordul elő. Elbűvölő, sármos férfi volt, a társaság középpontja. De ha ivott, keserűvé, vitatkozóvá és igazságtalanná vált.

Alice ismét körülnézett.

Luisszal együtt az imént bejárta a klubot: az emeleti, ódon termeket, a galériát és természetesen a könyvtárat. Fényképeket készített a nagy ebédlőről, a súlyos csillárokról meg sötét faburkolatról, és elképzelte, hogyan vacsorázott itt Lady Radford.

A klub megtekintése után elhatározta, hogy visszavonul, hiszen a disszertációja várt rá, de aztán engedett a kísértésnek, hogy még több időt töltsön azon a helyen, ahol Lady Radford fontos kapcsolatokat épített ki. Talán még mindig találhat inspirációt...

Patakokban folyt a pezsgő, és mindenhol vidám beszélgetés, nevetés hallatszott.

Luist figyelte, aki vadul gesztikulált a lelkes közönsége előtt, és arra gondolt, hogy a férfi az idefelé vezető úton mennyit panaszkodott az időeltolódásra. Elegáns dizájneröltönyében meggyőzően bizonygatta neki, hogy az ő térdig érő fekete ruhája tökéletes a partihoz. Még jó, mert az egyetlen alternatíva egy bőrszoknya lett volna.

A többi női vendég viszont az arany, az ezüst és a vörös árnyalataiban pompázó ruhákat viselt, míg tőle többször is italt kérték, mert összetévesztették egy pincérnővel.

Luis éppen egy lélegzetelállítóan szép nőhöz fordult oda, lehajtotta a fejét, és valamit a fülébe súgott, mire a nő a nyaka köré fonta karcsú karját, és megölelték egymást... sokkal bensőségesebben annál, mint amit elegánsan visszafogottnak lehetett volna nevezni.

Alice lesimította a ruháját. Itt az ideje, hogy távozzon. Felállt, és a táskájáért nyúlt.

– Pocsék házigazda vagyok, ugye?

Alice megvonta a vállát, és gyűlölte magát, amiért a férfi fanyar mosolya képes megdobogtatni a szívét.

– Semmi gond, amúgy is csak azért jöttem, hogy benyomásokat gyűjtssek a disszertációmhoz, és most itt az ideje, hogy...

Elakadt, amikor megérezte a férfi kezét a karján.

– Táncoljunk! Közben nyugodtan mesélhetsz a tézisedről.

Alice nemet akart mondani, de ehelyett megbabonázva figyelte, ahogy a férfi lazán leveszi a szmokingkabátját. Kiszáradt a szája. A keskeny csípő és a lapos has fölött széles, izmos vállat látott... és az aranybarna szempárban tükröződő mosoly teljesen elgyengítette.

Mintha távirányítással vezérelték volna, a férfi kezébe tette a kezét, és hagyta, hogy a táncparketre vezesse.

– Kezdem azt hinni, hogy ez mégiscsak egy különösen szép karácsony lehet – suttogta Luis a füléhez közel.

Mielőtt a lány reagálhatott volna a megjegyzésére, a háttérben kiáltozást hallott, amikor egy csoport középkorú férfi belépett a klubhelyiségbe, és a bár felé tartva ordítottak.

Alice megdermedt, amikor felismerte az apját, aki átkarolt két ugyancsak bizonytalan léptű férfit. Természetellenesen csillogó szeme és kipirult arca elárulta, hogy részeg.

Ez nem lehet igaz... nem lehet igaz!

El kell tűnnie innen, most azonnal! De a lába nem engedelmeskedett. A következő zeneszám elnyomta az újonnan érkezők hangját, és Alice homályosan érzékelte, hogy Luis azt kérdezi, minden rendben van-e.

Ekkor az apja egyenesen feléje nézett. Alice próbált takarásba kerülni, megbotlott, fojtott hangon felkiáltott, majd sietve elindult kifelé.

Dio! Hiszen csak flörtölt egy kicsit a lánnyal!

Luis bosszúsan figyelte, ahogy Alice utat tör magának a meglepett vendégek között, akik értetlenkedve figyelték nyilvánvaló rémületét.

Luis egy pillanatra kísértésbe esett, hogy ne törődjön a kellemetlen közjátékkal. Idáig úgy tűnt, hogy Alice élvezzi az estét... a maga csendes módján, aztán váratlanul elviharzott.

Luis követte, hogy legalább taxit hívjon neki. A bejáratnál majdnem utol is érte. A nevét kiáltotta, de a lány már kifutott a zuhogó esőbe!

Utánasietett, és káromkodott, amikor egy elhaladó fekete taxi lefröcskölte.

– Alice!

A lány nem reagált. És ahogy Luis lassan bőrig ázott, a hangulata a nullához közeledett. Aztán Alice befordult egy sétálóutcába, de mire ő maga is odaért, eltűnt a föld színéről.

– *Alice!*

A düh és a növekvő pánik elszorította Luis mellkasát. Mi van, ha történik valami a lánnyal? Egyáltalán mennyire ismeri Londont? A férfi futni kezdett. Az utcáról több árkádsor és szűk sikátor nyílt, Alice bármelyikbe befordulhatott.

Újra a nevét kiáltotta, amit káromkodás követett. Aztán meglátta a földön guggoló lányt egy sötét kapualjban. Úgy reszketett, mint a falevél.

– Kérlek, ne sikíts... – suttogta Luis.

Amikor a lány az utcai lámpa fényében felnézett, a szemei egy félénk, de halálra rémült őzikére emlékeztették.

Luis hátralépett, és csitítóan felemelte a kezét.

– Csak aggódtam. – Magyarázatot várt, de Alice nem szólt semmit. – Nem maradhatsz itt az esőben – mondta szelíden, és nyugodtan kinyújtotta a kezét, hogy felsegítse. – Meleg helyre kell menned. Elviszlek a rezidenciára vagy egy szállodába, ha nem szeretnél visszajönni velem... – Mély levegőt vett. – Nagyon sajnálom, ha akaratlanul is megijesztettelek...

Alice hevesen megrázta a fejét.

– Nem te voltál.

Akkor mi vagy ki ijesztette meg ennyire?

A lány felállt, és szorosan maga köré fonta a karját.

– Hívnál egy taxit?

A hajából csöpögött a víz. Karcsú teste olyan törékenynek tűnt, hogy Luis legszívesebben a magához húzta volna, hogy megnyugtassa, minden rendben lesz.

Alice az állával a klub irányába bökött.

– Vissza kell menned a partira... – A tekintete elidőzött a férfi átázott ingén, és grimaszolt. – Sajnálom, hogy elrontottam az estédet...

– Badarság! – Luis elindult a lánnyal együtt egy forgalmasabb út irányába. – Nem értem, mi

történt, de szívesen segíték.

– Én... láttam valakit a klubban, és azt gondoltam... – Alice elhallgatott, és az ajkába harapott. – Azt hittem, hogy az illető követ engem. – A tekintetük találkozott, és a lány remegve elmosolyodott. – Te meg miattam bőrig áztál.

Luis érezte, hogy gyűlik benne a harag. Tudni akarta, ki ijesztett rá Alice-re, hogy visszamenjen a klubba, és ellássa annak a személtálcának a baját. Ehelyett azonban kilépett az útra, és megállásra kényszerített egy taxit. A sofőr letekerte a szélvédőt, és szitkozódott. Luis azzal szakította félbe, hogy elővette a pénztárcáját, és meglobogtatott egy köteg bankjegyet.

Néhány percen belül a taxiban ülő két férfi utas beletörődően kiszállt, a legközelebbi kocsmá felé vette az irányt, míg a Stewart klub üzletvezetője egy rövid telefonhívás után Alice és Luis kabátját a taxihoz vitte.

A Mayfair felé vezető úton Luis ökölbe szorította a kezét, hogy ne ölelje magához Alice-t, aki a kabát dacára még mindig hevesen remegett.

A férfi nemrég még egy fergeteges partiban reménykedett, hogy legalább néhány órára elfelejtse, amit maga mögött hagyott, és ami előtte áll, de ehelyett valami idióta halálra ijesztette a partnernőjét.

Miért kell mindig mindennek félresikerülnie?

„Restellem, hogy az apád vagyok.”

Tizennégy éves volt, amikor az apja ezeket a szavakat vágta a fejéhez. Szerinte ugyanis Luis csak szégyent hozott a királyi házra és a családra.

Valaha nagyon közel álltak egymáshoz – mindketten szenvedélyes sportolók voltak, és extrovertáltak, de a felesége halála után az apja egyre inkább magába fordult, ingerlékeny és kiszámíthatatlan lett.

A szenzációhajhász bulvársajtó playboy hercegként emlegette Luist, és neki eszébe sem jutott tenni ezellen, mert ezzel az apját az örületbe kergethette. Élvezte pörgős, izgalmas életét, és rettegett a jövőben rá váró kötelezettségektől.

Ám sem a sport, sem a partizás nem volt képes betölteni a benne lévő űrt.

Most elfordította a fejét, rámosolygott a mellette ülő lányra, és a szíve összeszorult, amikor Alice bátran próbálta viszonzni a mosolyt. Aztán a lány gyorsan elfordította a tekintetét, de nem elég gyorsan ahhoz, hogy elrejtse a könnyeit.

Alice a hálósobája ajtajához sétált, megállt közvetlenül előtte, megpördült, és csüggedten visszatért az ablak melletti, lila színű, kétszemélyes székhez. Nem kérdés, hogy magyarázattal és bocsánatkéréssel tartozik Luisnak a furcsa viselkedéséért. De talán jobb lenne megvárni a reggelt, amikor már kevésbé zaklatott...

Az elmúlt egy óra kész rémálom volt. Luis legalábbis hisztérikusnak hiszi, ha nem mentálisan instabilnak! Amikor először találkoztak, ő megcsókolta, ma este pedig minden magyarázat nélkül elrohant, és egyedül hagyta a partin.

De miként lehet ezt elmagyarázni anélkül, hogy olyan emlékeket és érzéseket hozna felszínre, amelyeket jobb volna elfelejteni?

Talán könnyebb lenne, ha Luis is olyan ingerlékeny és türelmetlen lenne, mint az exe volt, amikor az apja folyamatosan terrorizálta telefonon, és alaptalan vádakkal bombázta őt. Már több mint egy évtizede, hogy Rory azt tanácsolta, hogy az apja kárhozzátása helyett inkább magát hibáztassa. Ez odavezetett, hogy Alice kezdett kételkedni a saját épelméjűségében.

Nem csoda, hogy kapcsolatuk alig egy évig tartott. Azóta Alice szerelmi élete a katasztrofális első randik hosszú sorából állt. Csupán azért volt hajlandó próbálkozni, mert a legjobb barátnője, Toni ragaszkodott hozzá, hogy nem maradjon örökké szingli.

Alice felsóhajtott, felállt, ismét az ajtóhoz lépett, és mély levegőt vett. Vendég ebben a házban, és legalább egy bocsánatkéréssel tartozik Luisnak.

Lelki szemei előtt újra látta a férfit az utcai lámpa alatt állni az esőben, feszült arckifejezéssel és nyilvánvaló aggodalommal.

Luisra a földszinti konyhában talált rá. Nyilván ő is lezuhanyozott, mert most szürke farmert viselt sötétkék kasmírpulóverrel, a konyhapultnak támaszkodott, és egy kristálytáblából falatozott valamit. Amikor a lány belépett, felpillantott.

- Kérsz te is? – kérdezte, és odatartotta a tálat.
- Nem szeretem a pudingot.

– Soha, vagy csak a karácsony elleni tiltakozás miatt?

Az idegessége ellenére, vagy talán éppen azért, Alice hisztérikusan felnevetett, majd a férfi kérdő tekintete láttán a szomszédos mosókonyhába menekült. Remegő kézzel gyömöszölte be nedves ruháit a mosógépbe, és bekapcsolta. Aztán visszatért a konyhába, és megköszörülte a torkát.

- Bocsánat a mai estéért... Azt hittem, valaki követ.

Luis egy kanál tejszínnel édesített karácsonyi pudingot tett a szájába, és a lány még mindig nedves haját nézte. Láta, hogy megborzong.

- Főztem egy kanna teát. Van tej a hűtőben, a cukorról valószínűleg lemondasz.

Alice meglepődött.

- Miből gondolod?

– Olyan szervezettnek és fegyelmezettnak tűnsz, pedig... – Elvigyorodott.

- Pedig?

– Amikor a sötét palotakertben rám vetted magad...

- Kérek tejet. És cukrot is!

A férfi vigyora szélesebb lett, kinyitotta a háta mögött lévő ajtót, kivette a tejet, és csatlakozott a lányhoz a pultnál.

– Szólj, ha elég... – mormolta, és amikor Alice végre képes volt erre, a teája már egészen világos volt.

A lány anélkül, hogy felnézett volna, belekortyolt a túlságosan édes és híg teába. Örült a kis szünetnek, mielőtt magyarázkodnia kellene. Egy idő után letette a csészét a pultra, és kihúzta magát.

– Ma este a klubban szembetalálkoztam az apámmal, teljesen váratlanul – mondta. – Nem tartjuk a kapcsolatot.

Luis arca elsötétült.

- Félsz tőle?

- Hogy félek-e...?

Alice sóhajtott, megrázta a fejét, és félig elfordult, hogy távozzon. A legjobb, amit tehet, hogy jó éjszakát kíván Luisnak, és lemond a további magyarázkodásról.

- Értesítem a rendőrséget?

– Nem! – Alice nyelt egyet. – Ööö... csak a sokk miatt volt, hogy ilyen váratlanul megpillantottam. A nagynéném-től hallottam, hogy évekkal ezelőtt Franciaországba költözött, hogy ott rögbiedző legyen. Csak el akartam menekülni, és amikor követtél, azt hittem, ő az.

- Sajnálom, hogy megijesztettelek.

– Badarság! – Alice fintorogva elmosolyodott. – Ha valakinek bocsánatot kell kérnie, az én vagyok, amiért tönkretettem a partidot.

– Ne aggódj, gyakran vannak ilyen partik! – mondta Luis szinte unottan, és összevont szemöldöke alól fürkészte a lányt. – Bántott téged, Alice?

A kérdés könnyeket csalt a lány szemébe.

– Nem, nem igazán. Ő... ő alkoholista, még ha ezt soha nem is vallaná be. – Nyelt egyet. – Régebben profi rögbijátékos volt, de egy sérülés miatt abba kellett hagynia, és az alkohollal vigasztalta magát a korai visszavonulás miatt. Engem soha nem bántott...

Lehajtotta a szemét, és érezte, a szíve fájdalmasan elszorul, ahogy visszagondolt a szülei verbális és fizikai összetűzéseire... az ütések hangjára, az azt követő csendre és arra, hogy az anyja másnap úgy tett, mintha semmi sem történt volna, és megpróbálta elrejtetni a zúzódásokat. Nem akarta, hogy Freddie O'Connorról, a tehetséges rögbijátékosról és a város híres fiáról kiderüljön, hogy erőszakos gazember.

– Nem kell beszélni róla, ha nem akarsz.

Alice hálásan bólintott, és félénken megérintette nedves fürtjeit.

– Meg kell szárítanom a hajam. – Az ajtóban még egyszer megfordult. – Köszönöm, hogy ma este olyan... olyan kedves és figyelmes voltál.

Luis felnevetett.

– Mintha ez meglepne... Azt hiszem, mindketten rosszul ítéltük meg egymást Aludj jól, és légy kedves magadhoz! – tanácsolta gyengéden. – Ami ma este történt, nem a te hibád.

Alice csak némán bólintott, és ahogy felsétált a lépcsőn, a szíve olyan hevesen dobogott, hogy önkéntelenül is rászorította a kezét.